

30

30
30
30
30
30
30
30
30
30
30
30
30

Prejnoste besede

Šolsko leto 1972/73

2

OB TRIDESETLETNI VI PIONIRSKÉ ORGANIZACIJE
IN RAZVITJU PIONIRSKÉGA PRAPORA

Danes je velik praznik. Spominjamo se, da je bila pred 30 leti ustanovljena v Eibaču PO. Spominjamo se vseh naših vrstnikov med vojno, kako so ljubili svojo domovino in bili pripravljeni dati tudi svoja življenja.

Za pionirski odred v Šentrupertu pa je danes še posebno velik praznik, saj bomo dobili prapor. Prapor nas bo spominjal vseh naprehov, ki jih je dosegel naš pionirski odred. Na njem bo pisalo ime Trenča lokar. Naj tudi nas spremlja hrabrost borcev, ki je nadvse ljubil domovino in zanjo daroval življenje, ko je imel komaj 19 let. Počaščeni smo, da bomo lahko razvili prapor ob prisotnosti matere Franci-ja Lokarja in njegove sestre.

Vesel sem, da sem to leto, ko bomo dobili svoj prapor, ravno jaz predsednik PO in obljubljam, da bomo prapor zvesto čuvali in bili še naprej tako aktivni, kot smo bili doslej.

Jože Ramovš, 6. razred

Šentrupert, 27. decembra 1972

NAŠ PIONIRSKI ODRRED SE IMENUJE PO
MOJEM STRICU

Moj stric Franci Lokar je bil sin siromašnih kmečkih staršev. Čeprav je bil večkrat lačen in slabo oblečen, je bil dobre volje in nasmejan.

Rodil se je 23. avgusta 1925. leta. Hodil je v petletno razredno šolo v Šentru-pertu. Bil je nadarjen in pridren pri učenju in delu. Zelo rad je bral vojaške knjige in vsak prosti čas porabil za nje.

Ko se je začela vojna, se je zelo navdušil za puške in bi najraje kar takoj odšel v boj. Ko je odšel v partizane starejši polbrat Meko, si je tega še bolj želel in od takrat je imel zvezo s partizani, čeprav je imel šele 16 let. Njegova mati mu je govorila, da je še premal in mu je branila iti, a on ji je odgovoril da bo odšel takrat, ko nje ne bo doma. Bil je preveč navdušen, da bi jo lahko ubogal.

Preteklo je nekaj dni in prišel je partizan iz sosednje vasi. Franci ga je že prej večkrat prosil, da bi šel z njim. Tokrat je obljubo izpolnil. Mame ni bilo doma in Franci je šel takoj z njim, čeprav se je tudi od časa takko ločil. Zelo rad je imel rodni kraj in ga je kasneje velikokrat obiskoval sredi noči, ker po-dnevno to ni bilo mogoče. Sovražniki so ga velikokrat preganjali, a jim je vedno ušel. Tovarishi so mu govorili, da se preveč spušta v nevarnosti in da jih bo sku-pil. Obiskoval je tudi podoficirski tečaj v Beli krajini. V svojem življenju si je vedno želel opravljeni vojaške dolžnosti. Ko se je vračal s tečaja k svoji Gubčevi brigadi, se je takoj javil za v boj, čeprav mu tega ne bi bilo treba, saj je imel tisti dan še prosto.

Gubčeva brigada je bila tedaj pri Mirni peči. Napadali so belogardistično postojanko. Borba je bila zelo huda. Z bombami v rokah je jurišal, a tečaj ga je zadela tankovska mina. Takrat je padlo veliko partizanov. Padel je 19. maja 1944, imel je komaj 19 let. Pokopan je v skupni grobnici partizanov v Mirni peči. Danes pa se imenuje po njem naš pionirski odred.

PIONIRSKA ORGANIZACIJA NA NAŠI ŠOLI

Dejavnost pionirske organizacije je bilo na naši šoli veseskozi čutiti. Razgibana dejavnost pa se je pričela takrat, ko so se začele Jugoslovanske picnirske igre. Prvo teknovanje je bilo v okviru Moj kraj včeraj, danes, jutri. Pionirji so bili zelo pridni, pri Pionirskem listu so dobili prvo nagrado - radijski sprejemnik. Posebno so se odlikovali pri urejenju šolske okolice. Trejšnje igrišče so zasadili z živo mejo in okrasnim gručjem, grička za šolo sta se spremenila v igrišče; tako se je zgodilo tudi z njivo. Na njivah so precej pridelali za mlečno kuhinjo, pridelke so tudi prodali. Uveljavile so se različne svobodne aktivnosti: strelski, likovni, folklorni, šahovski, estetski, telesnovzgojni krožek, tedaj pa je bil ustanovljen tudi novinar ski krožek. Novinarski krožek je širši okolici predstavil naš kraj in je večkrat prejel nagrade. Največ uspeha je imel pri nekdanji prilogi Dela Najdihojca; ko je priloga prenehala izhajati, se je uredništvo poslovilo prav pri našem picnirskem odredu. Najbolj pa smo bili počaščeni letos, ko je kar 16 članov krožka odšlo na IV. srečanje dopisnikov.

Lepe uspehe je dosegal telesnovzgojni krožek - še v času, ko smo imeli še dosti slabše pogoje, kot jih imamo sedaj, so se naše ekipe uvrščale na vidna mesta. Veseskozi smo bili dobri strelci, saj smo večkrat zasedli prvo mesto. Dovolj spretnosti smo pokazali tudi kot taborniki.

Zelo lepe uspehe smo dosegli pri teknovanjih o prometu. Naš teknovalec Janko Rugelj se je udeležil vseh Jugoslovanskih teknovanj in zastopal našo državo na meddržavnem teknovanju.

Vseskozi smo organizirali proslave in organizirali kurirčkovo pošto. Letos pa je bil naš pionirski odred še posebej počaščen, ker je bil naš pionir med tistimi slovenskimi pionirji, ki so čestitali tovarišu Titu za rojstni dan.

Letos bomo že šesto leto tekmovali za brelno značko, več let pa je tudi natematično tekmovanje za Vegovo priznanje. Doslej se je najbolje odrezal Zdenko Bucinel, ki je osvojil vsa priznanja.

Zelo je bilo razširjeno tudi dopisovanje s pionirji z dragih šol in celo iz tujine. Škoda je, da smo to lepo navado opustili.

V zadnjem času smo začeli izkazovati še več spoštovanja do starejših osebelih ljudi, tako da jih običesmo in jim, vsekakor, na svoj način pomagamo.

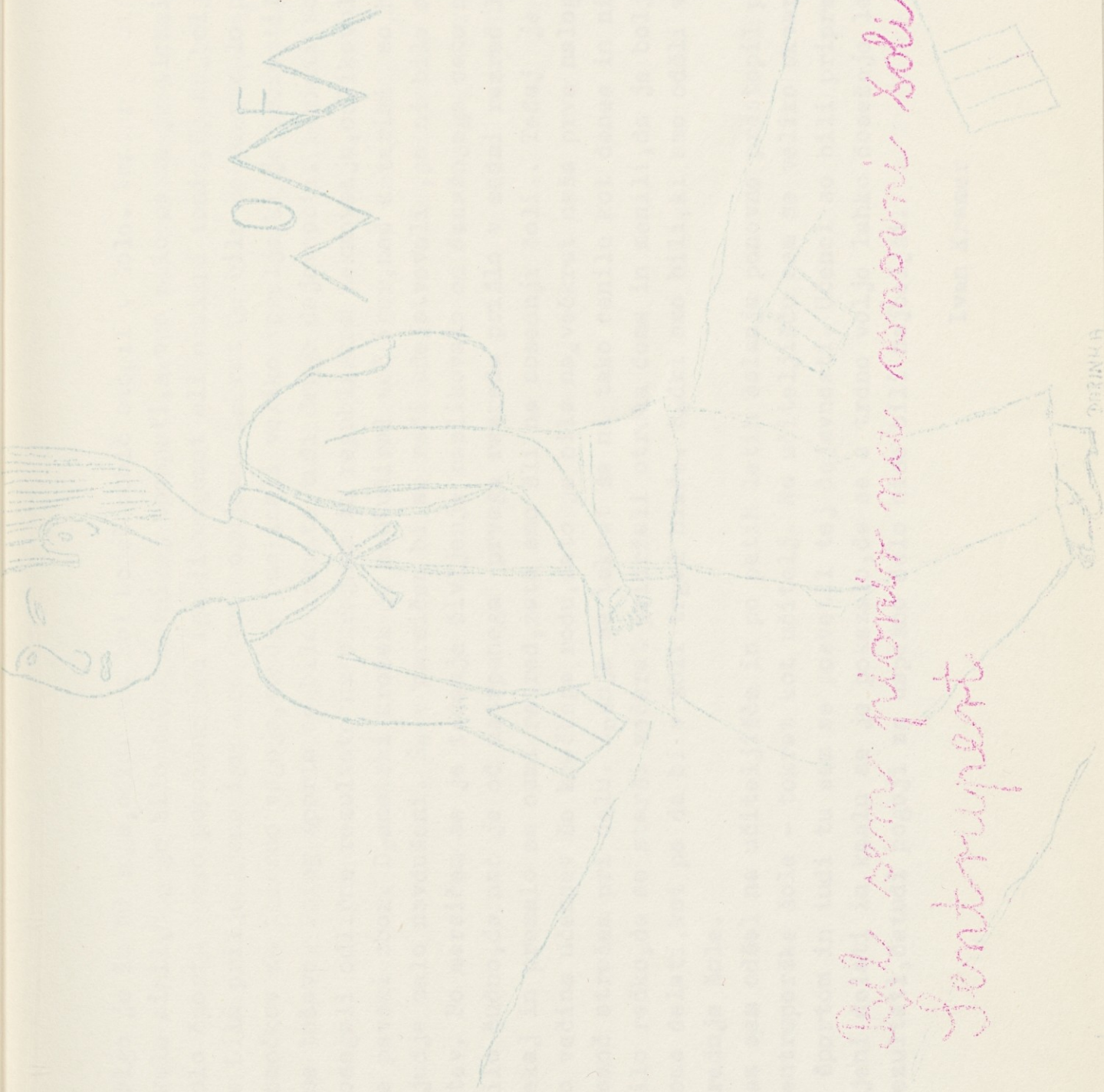
Zdej smo dve leti tekmovali za pionirski znak Tisoč radosti in upamo, da se bomo tudi v novih JPI izkazali.

Zavedamo pa se, da vsega tega ne bi dosegli brez pomoči tovarišev učiteljev in smo jim hvaležni za ves trud.

Naj nam bo razgibana dejavnost PO v preteklosti vzpodbuda za uspešno delo tudi v sedanjosti in prihodnosti!

Iz Pionirske kronike izbrala Polde Jurgljič in Zlatica Zgonc,

8. razred

WOMEN

Byl sem pionier neu osmorni soli
Sentrupent

Dolgo je že od tega, odkar nor kot boječ pobič stopil v šolo. Vendar je strah kmalu minil, saj je bilo treba marsikej spoznati, z vso silo pa so se vlokci v šolo šport. Veliko popoldne smo igrali nogomet ali namizni tenis, če najbolj pa je bila priljubljena igra med dvema ognjema. Takrat je bilo še prav malo pri- pomočkov za telesno vzgojo, vendar smo imeli veliko veselja, ki je preostalo vse težavo. Poleg športa so bile razvite tudi druge dejavnosti. Sabiti so dosegali odlične rezultate na okrajnem in republiškem tekmovanju, odlikoval se je pevski zbor. Dramateki krožek je naštudiral več iger, nad katerimi so bili ljudje zelo navdušeni. Še v marsičem bi se radi udeleževali, pa ni bilo sred- stev. Po marsičem se je tedanje življenje razlikovalo od današnjega zato ni bilo čudno, da nas je od natrpanega prvega razreda prišlo v sedmi razred le nekaj in premalo za osmi razred, zato smo šli na sosednji šoli.. Tedaj je bi- lo večina učencev še kmečkega rodu, zato je bile največkrat naša prva naloga pomoč strašem pri delu. Znanje se takrat še ni tako cenilo kot danes in ni bilo redko, da so starši večkrat pridržali otroka doma in menili, da je boljše doma delati, kot pa da bi v šoli trgal hlače. Kdki smo bili, ki smo odšli v srednje šole.

Jaz sem odšel na učiteljske in po petih letih šolanja ponovno prestopil prag šentruperške šole - tokrat kot učitelj. Na učiteljsku sem se veliko ukvarjal s športom in tudi tu sem se posvetil tej dejavnosti. Učenci so bili pripravljeni delati in kmalu se je pokazalo, da se s trdno voljo lahko dosežejo lepi rezultati, četudi pogoji za uspešno delo niso bili najboljši.

Ivan Kramer

Kakor skozi meglo se spominjam tistih dni, ko sem iz cicibana postal pionir. Ne vem, ali sem imel pionirsko kapo obrnjeno na levo ali desno, spominjam se, da sem bil zelo ponosen na to svečano poslanstvo. Kolikor se poznam, sem moral hoditi kot pav, ki je ponosen na svojo lepoto. Tako kot vsak pionir sem se zavedal svojih dolžnosti in jih tudi izpolnjeval. Pridno sem se učil, pomagal staršem in mislim, da sem bil tudi pionirski organizaciji v pomoč. Sodeloval sem pri dramskem krožku, recitiral na proslavah in pisal prispevke v Najdihojco, Pionirski list in drugam. Ustanovili smo novinarski krožek, v njem smo pridno sodelovali. Vključili smo se v nagradno igro JPI in začeli delati. Osvojili smo prvo nagrado - radijski sprejemnik, kar nam je dalo še večjo vzpodbudo za nadaljnje delo. Pa nismo ostali samo pri novinarstvu. Imeli smo šahovski krožek, športno sekcijo, likovni krožek ... Za vse smo imeli dovolj časa pa tudi na olepšavo šolske okolice nismo pozabili. Z udarniškim uredništvom smo uredili park pri šoli. Za šolo smo poravnali grička in uredili nekakšen poligon ter jamo za skok v daljino in višino /tu je sedaj košarkarsko igrišče /. Njive, ki so bile za šolo, pa so se iz dneva v dan spreminjale v rokometno igrišče. Trenutki, ki smo jih preživeli, so bili res lepi, čeprav se zavedamo, da bi brez pomoči učiteljskega kolektiva, s katerim smo se res dobro razumeli, ne prišlidaleč. Mislim pa, da smo s svojim delom, ki smo ga vložili, le naredili korak naprej. Torej smo naše poslanstvo izpolnili.

Bojan Brezovar

Jesensko sonce je pokukalo izza gore. Rdečkasta svetloba se je rezila po dolini. Sonce je posijalo v mirne koticke in se ogledovalo v oknih velike zgradbe. Osnovna šola Šentrupert je to. Prav tu sem se naučila brati in pisati. Lepi so bili trenutki, ko sem se lahko hvalila, da znam brati in pisati. S tem znanjem se mi je sicer odprlo okno v svet, toda mnogo lepše je bilo, ko sem si lahko zavezala rdečo ruto okrog vratu in si pokrila pionirsko čepico. Pionirka! Kako zveneč naziv!

Obljubila sem, da se bom držala Titovih besed, da je prva in poglavitna naloga učenje. Toda večkrat me je lenoba premagala, da sem delala kaj drugega. Potem pa se je zgodilo, da smo se v šoli učili o krasu. Tovarišica učiteljica je tedaj vprašala sošolca, zakaj tam ni gozdov. "V morje so se potopili!" se je glasil odgovor.

Vedno sem bila navdušena, kadar je bil na vrsti prost spis. Zelo rada sem pisala. Prav zato sem se vključila v novinarski krožek. Vsak začetek je težak, zato se moram zahvaliti tovarišici učiteljici, da nisem omagala. Kmalu so se pokazali sadovi mojega pisanja. Po mladinskih časopisih sem lahko prebrala svoja dela. Ne morem napisati, kako čudovit je občutek, ko ti objavijo prvi spis. Tudi drugi člani so bili aktivni. V namenje pohvale so nas obiskali z mladinske priloge Dela; Najdihojca je bila to. Prav v ta list smo poslali veliko pripevkov. Pripeljali so nam knjige in se pogovarjali z nami. Po tem dogodku sem imela še večje veselje do pisanja, saj je v Najdihojci veliko pisal o pionirjih iz Šentruperta.

O tudi proslave smo pripravljali. Seveda ne sami, ampak s pomočjo tovarišev učiteljev. Najlepše so bile proslave, na katerih smo recitirali in peli manicam. Prenekatera solza je takrat spolzela po licu. To so bile solze sreče in gnanosti.

Spomini so kot lastovke: one se vedno vračajo tja, kjer se zvalijo. Jaz pa se bom vedno spominjala lepih pionirskih dni.

Mimi Mgrolt

Da, bila sem pionirka na vaši šoli. Prav tu sem se začela seznanjati z učenostjo
jo in prav tu sem med toliko drugimi tudi jaz ponavljala tiste znane besede:
"Pred pionirsko zastavo obljubljam, da se bom..." Pomena tega tedaj nisem razu-
mela, a vseeno me je ta prisega neprestano spremljala in lahko rečem, da me še.
Prav zato so me verjetno v 5. razredu izvolili za predsednico PO. Bila sem ze-
lo počaščena in ponosna, ko sem na pionirski konferenci pred vsemi sošolci in
tovariši učitelji sprejela cicibane med pionirje in se zahvalila za zaupanje.
Bili smo kar aktivni. Posebno delaven je bil novinarski krožek. Rada sem sode-
lovala v njem. Življenje je pač tako, da ni skoraj trenutka, ki ne bi prinesel
s seboj nekaj novega in česar ne bi bilo vredno izliti na papir. Tako se spo-
minjam, da sem pisala o poti v šolo, o tem, kako sem nekoč razbila krožnike pa
tudi o poklicu sem tedaj razmišljala. Mnogo spisov sem imela objavljenih v
raznih pionirskih časopisih in v radijski oddaji; veliko je bilo celo negraje-
nih. Ker smo bili res med najbolj aktivnimi krožki v Sloveniji, so nas obiska-
li z uredništva Najdihojce in z RTV. Najdihojca je tedaj prenehala izhajati
in zadnja številka je bila namenjena prav naši šoli.

Anta Puntar

Ob 29. novembru leta 1963 se nem je izpolnila največja želja, ki smo jo takrat imeli - postali smo pionirji. Dobili smo modre čepice, rdeče rutice, v roke pa so nam potisnili drobno knjižico - pionirsko izkaznico. To je bil naš najlepši dan. Toda s tem, da smo postali pionirji, smo dobili nalogo, da se bomo pridno učili in s svojim delom pomagali pri izgradnji naše domovine. Takrat vseh teh besed še nisimo razumeli, zato se jih tembolj zavedamo danes.

Med šolskimi leti smo opravljali razne akcije - raznašali smo razna sporočila pridno smo sodelovali pri različnih krožkih.

Naše življenje je mirno in brezskrbno teklo. Blizalo se je šolsko leto 1968/69. Spet se je bližala pionirska konferenca. Dan, ko je bila na šoli pionirska konferenca, je bil zame največji. Postala sem predsednica PO na šoli. S tem sem dočela še novo nalogo. Kot predsednik moraš biti vesten učenc in dajati vzgled vsem učencem. Videla sem vse sestanke v tistem letu. Pred sestanki sem vedno imela tremo, a sčasoma sem se umirila.

Najteže sem pričakovala dan, ko smo cicibano sprejeli naš pionirski zbori so prihajali plahi in drobni, mi ponudili roko, vzeli izkaznico in hitro odšli na svoje mesto.

A naenkrat sem v njih zagledala svojega naslednika čez nekaj let. Vse lepo hitro mine.

Leta osnovnega šolanja so hitro minila in naenkrat sem stala pred odločitvijo - kam? Odločitev je bila težavna, saj do tedaj v nobeni stvari nisimo sami odločali. To pa je bila prva priložnost, da pokažem, koliko samostojnosti sem si pridobila.

Šolo sem zapustila z lepimi spomini, ki se nikolj več ne ponovijo.

Živa Hajdinjak

Osnovno šolo v Šentrupertu sem obiskoval šele od četrtega razreda dalje, V začetku mi ni šlo ravno najbolje, ker se še nisem privadil na novo okolje. Ampak kmalu se je vse uredilo in dosegel sem lepe uspehe; tako v šoli ko t pri raznih krožkih. Vsako leto sem zastopal šentrupersko šolo na matematičnih tekmovanjih in bil sem celo na republiškem tekmovanju. Kot član novinarskega krožka sem bil na mnogih srečenjih pionirjev novinarjev. Najprej sem bil v Dra vogradu, potem v Velenju, nato v Murski Soboti in letos še v Trebnjem. Ta srečanja mi bodo vedno ostala v spominu, zraven pa se bom spomnil še šentruperske šole, v kateri sem doživel toliko lepih in tudi težkih trenutkov in ki mi je dala osnovno podlago za nadaljnje življenje.

Zdenko Bučinel

Pionirji se spominjajo

Bil sem v prvem razredu. Tovarišica nam je rekla, da bom 29. novembra postal pionirji. Na ta dan smo nestrpno čakali. Naučili smo se zaobljubo, recitacije in pesni.

29. novembra smo se zbrali v učilnici, da bi počastili rojstni dan naše domovine. Najprej smo povedali zaobljubo, nato pa so nam tovarišice zavezale pionirske rute in nam dale kape, značke in pionirske izkaznice. Obljubili smo, da bomo dobri pionirji. Nato so učenci iz drugih razredov recitirali in peli. Po vsem tem smo bili pogoščeni.

To mi bo ostalo za vedno v spominu.

Miran Šiško, 3. razred

Spominjam se, kako sem nestrpno pričakovala dan, ko sem postala pionirka. Pred oči mi imam takratno predsednico pionirske organizacije, ki nam je brala pionirsko zaobljubo, mi pa smo za njo ponavljali besede in stavke. Takrat smo bili še Lajhni in le jecljaje ponavljali. Joj, kako ponosna sem bila, ko so mi zvezali pionirsko ruto in mi dali kape in ko sem dobila v roke izkaznico. Tudi tega se spominjam, kako sem premisljevala, ko je predsednica PO brala zaobljubo, kakšno čast imam, da smem tudi jaz stopiti v pionirsko organizacijo, ko se je proslava končala, smo bili tudi pogoščeni.

Letos, ko poteka že 30-letnica pionirske organizacije, smo lahko še posebej ponosni, da sodimo v to organizacijo.

Zdenka Jurglič, 6. razred

Pred osmimi leti sem postala pionirka. Še vedno se spominjam tistega dne, čeprav sem nekaj dogodkov tistega dne že pozabila. Le vedno se spominjam teden pred predsednice Mire Gregl, ki je pred nami brala pionirsko zaobljubo. Olgoverjali smo za njo besedo za besedo. Spominjam se, kako površno smo izgovorili besedo socialistična, za katero nismo vedeli, kaj pomeni. Tuda bili smo ponosni, da smo postali pionirji, da nismo bili več cicibančki. Obili smo pionirske kepice, rutice, značke in izkaznice. Vse to imam doma shranjeno in kadar zagledam kepo ali ruto, se spomnim tistega dne. Kar žal ni je, da je vse to že minilo, saj bi se, če bi bila sedaj sprejeta v PO, veliko bolj zavedala, kaj sem postala in kakšne so moje naloge. Hkrati pa sem vesela, da sem bila pionirka, saj smo sedaj učenci osmega razreda že mladinci.

Mari Ranovš, 8. razred

Ko sem z drugimi dajala prisego, da bom dobra in pridna učenka, izpolnjevala svoje dolžnosti in bom zvesta članica pionirske organizacije, si še predstavljala nisen, kaj me še čaka.

Ko je bilo klicano moje ime, da bi dobile značko, sem imela tremo, hkrati pa sem bila vesela, ker sem bila skoraj zadnja po abecedi in sem se že bala, da ne bom dobila. Ko sem dobila knjižico in značko, se mi je zdelo vse lepše in nisem imela trene. Potem smo dobili dobro nalogo in nekaj slaščic, kar se nam je še posebej dobro zdelo.

Če pomislim na tisto obljubo, se mi večkrat zazdi, da smo jo pre malo izpolnjevali.

Bozi Zavrl, 7. razred

Ko smo nekaj dni pred praznikom republike svedčili, da bomo sprejeti med pionirje, smo se zelo razveselili. Malu smo začeli vaditi zabljubo. In čez nekaj dni je že napočil tisti veseli trenutek.

Ko smo za predsednico živo ponavljali zabljubo, je šlo kar dobro, le v sredini se nam je zataknilo. Dobili smo rute in kapice, ne njih je bila pionirska značka, nam zadnje pa so nam dali še iskarnice.

Tisti dan sem ponosno šel domov in nikoli ne bom pozabil tega srečnega trenutka.

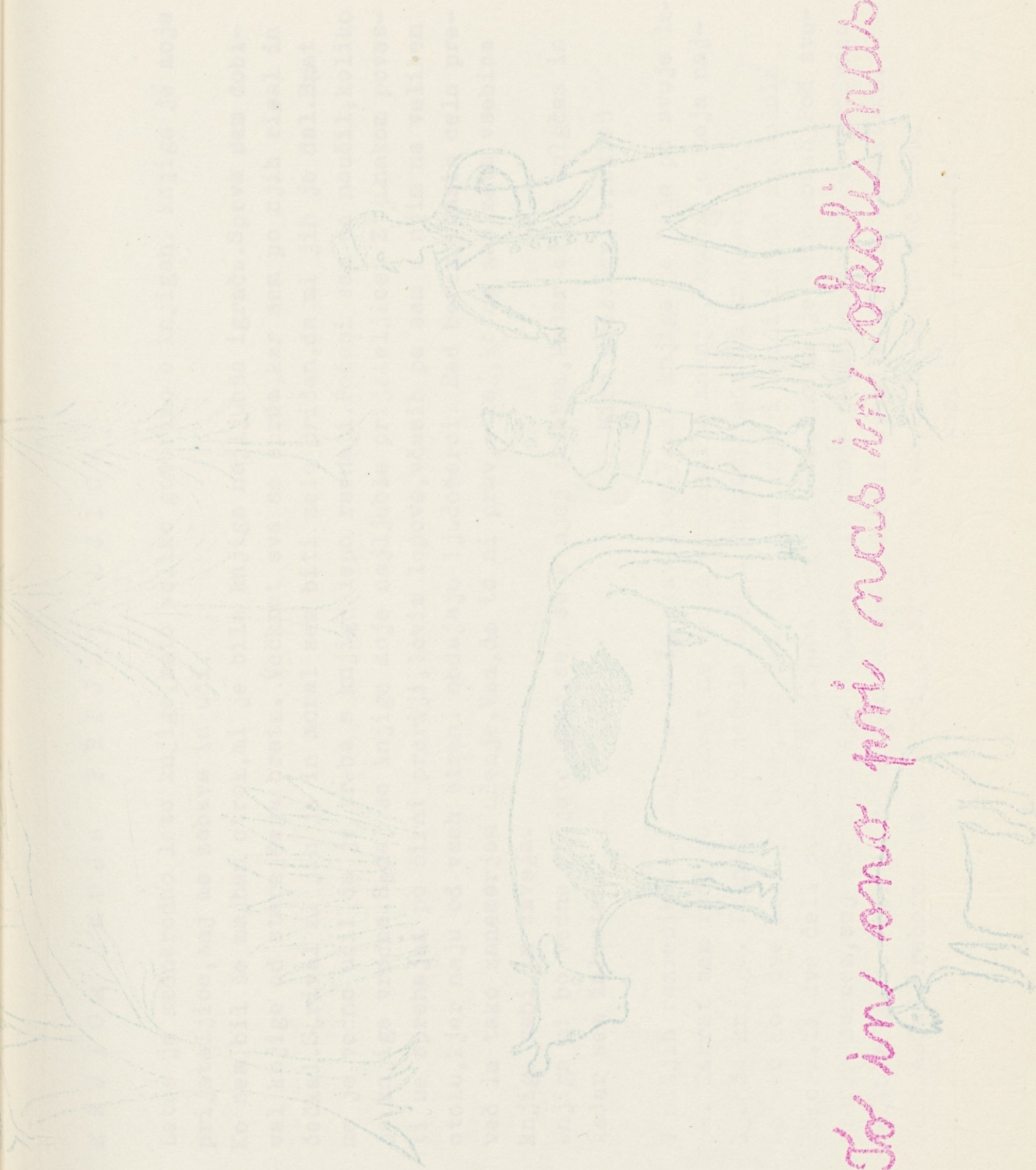
Janko Ienič, 7. razred

Hodila sem v tretji razred in praznovali smo pionirski praznik. Na proslavo sta bila povabljena tudi pisateljica Branka Jurca in pesnik Tone Pavček.

Ko je bilo že bolj proti koncu proslave, me je poklicala tovarišica učiteljica Brezovarjevo. Dala mi je šopek in mi naročila, naj se zahvalim pisateljici. Ko mi je tovarišica učiteljica namignile, naj stopim k pisateljici, sem se zahvalila in ji ponudila šopek. Vzela je rože in me poljubila na lice. Še dobro se spominjam, da seme skoraj ves teden govorila samo o tem, da me je pisateljica Branka Jurca poljubila na lice.

Čeprav se mi danes moje početje zdi smešno, je vseeno ostal na tisti dogodek lep spomin.

Derinka Zavrč, 8. razred

To im ora pri mas im obolis mas

KNJIGA - MOJA PRIJATELJICA

Letos je mednarodno leto knjige, zato veliko govorimo o knjigah. Knjiga je moja prijateljica, saj me zabava in uči.

Ko sem bil še najhen otrok, mi je bila knjiga najljubša igrača. Sprva sem dobival knjige od starejšega brata. Večkrat sva se sprha, ker sem po njih risal in čečkal. Sprival mi jih je in moral sem biti zelo priden, da mi jih je dal. Brat me je vedno učil, da je treba s knjigo lepo ravnati. Počasi sem se naučil, koliko je knjiga vredna. Sedaj so knjige moje najljubše prijateljice. Z jlnakom povesti se sprehejam po širni preriiji, lovim lopove, včasih pa sem z njim na velikem otoku, kjer naju od vseh strani obdejajo ljudožerci. Rad berem, včasih celo preveč im tako zanemarjam učenje. Vem, da to ni prav, a kaj, ko me zanimáva vsebina knjige vabi in zaveja.

Knjiga mi bo vedno prijateljica, saj se k njej zatekam, kadar mi je dolgčas in kadar sem žalosten.

Miro Brezovar, 6. razred

V nižjih razredih sem najraje brala pravljice. Vsaka knjiga je bila po svoje lepa. Takrat sem tudi po trikrat na teden spremenila mnenje, katere je moja najljubša knjiga. Pozneje sem začela segeti po partizanskih knjigah.

Za več kot dve leti je tega, kar sem prebrala knjigi Heidi in Pod svobodnim srcem. Ti dve deli sta moji najljubši knjigi. Posebno mi je všeč roman Pod svobodnim srcem, saj sem in njegga opoznala življenje naših prednikov in predvsem to, kako so se morali boriti, da so si pridobili ozemlje, kjer danes živimo. Sedaj sedaj preberem precej knjig, a bi jih še več, če bi imela več časa.

Mari Renovi, 6. razred

NAUČIL SEM SE P L A V A T I

Končal sem četrti razred. Zadnji teden pouka smo šli na taborjenje na Mirno. Šotore smo imeli postavljene v gozdličku ob kopališču. V prvi šoli v naravi so bili tudi učenci četrtih razredov iz Lokronoga. Zvedeli smo, da se bomo učili tudi plavati.

Ko smo prvič prišli do bažena, me je bilo strah. Potipal sem vodo. Bila je topla, zato sem bil vesel. Ker nisem še nikdar poskušal plavati, ni šlo. Če sem se spustil v vodi, sem bil tekoj pod vodo. Voda mi je prišla v nos in bilo je neprijetno, a nisem obupal. Kmalu sem znal pod vodo plavati. Težave sem imel le pri plavanju z glavo zunaj. Metal sem se brez strahu in čofotal, da ni bilo ne konce ne kraja. Končno mi je le uspelo, da sem ostel na vrhu. Bil sem zelo vesel. Kmalu sem splaval.

Veliko potrpljenja in vztrajnosti je bilo treba, da sem se naučil plavati.

Prekmalu je minil teden. Slovo od novih prijateljev je bilo težko.

Zdaj so počitnice, pa ni prijetno, saj živim v hribih in se ne morem kopati.

Karjan Kejšaš, 5. razred

Med počitnicami so pričeli obnavljati našo šolo. Bilo je zelo veliko dela. Najprej so mislili, da se pouk ne bo mogel pravočasno pričeti. Da ne bi bilo zamude, smo priskočili na pomoč tudi učenci.

Sošolka in jaz sva šli v nedeljo zjutraj pomagat v šolo. Pometali sva razrede ter nosili mizice in stolčke v razrede na svoja mesta. Proti koncu sva morala znesti nekaj mizic na podstrešje. Ko sva s sošolko drugič nesli mizico, je zapihal veter in zaprl vrata. Zunanja kljuka je padla iz vret, na notranji strani pa ni bilo kljuke. S sošolko sva bili naenkrat zsperti. Nekaj časa sva klicali snažilke in ropotali. Ko sva se naveličali, sva sedli in rekli: "Sečaj sva pa v pravi ječi." Še dostikrat sva morali klicati in ropotati. Končno sva zaslišali smeh; takrat pa je že snažilka šla po stopnicah in naju rešila iz ječe. Še dalje sva nosili mizice, a vedno sva imeli kljuko s seboj, če bi spet veter zaprl vrata.

Pouk se je pravočasno pričel, vendar je bilo v prvem mesecu še čisti čela, da je bilo vse urejeno.

Mislim, da bom sedaj še rajše obiskovali našo šolo, ker je vse prenovljeno in nekaj tudi na novo opremljeno. Vesela sem, da sem tudi jaz malo pripomogla k temu, da je zdaj v naši šoli bolj prijetno.

Marjanka Unek, 8. razred

V P R E N O V L J E N I Š O L I J E P R I J E T N O

Prišel je začetek novega šolskega leta. Ko smo se zbrali pred šolo, nas je presenetil kup razbite opeke in drugih odpadkov pred šolo. "Je le res, da so prenovili šolo?" smo se spraševali. T, smo kmalu dokončno zvedeli od tovariša ravnatelja, ki nas je pozdravil prvi dan pouka, Ko je bil prvi dan pouka končan, smo komaj čakali ponedeljka, ko si bomo lahko ogledali prenovljene razrede.

Zjutraj sem bila prva v šoli, a v razred nisem smela, ker smo se zmenili s tovarišico razredničarko, da jo bomo počakali pred šolo. Ko se je zbralo pred šolo še več učencev, smo se največ pogovarjali o prenovljeni šoli. Prišla je tovarišica in odšli smo v razred. Od začetka smo kar obstali. Razred je bil na novo prebeljen, po steni so bile epeljane cevi centralne kurjave, od stropa so visele nove luči, v desnem kotu je bila vodovodna pipa. Še ko se je začela učna ura, so nekateri strmeli v novosti. Sami sebi smo se zdeli še bolj učeni, ker smo se deli v tako lepi učilnici. Nekateri smo se domenili, da se bomo še bolj pridno učili, saj lep razred potrebuje tudi dobre učence.

Snažilke so imele veliko dela, saj je bilo vse od beleža. Ker je tudi moja meni-ca snažilka, sem tuji jez pomagala pri delu. Vsi so mislili, da se pouk ne bo začel ob pravem času. A potrudile so se snažilke, pomagali smo jim še mi in pouk se je začel 1. septembra.

Veseli smo, da imamo tudi mi lepo urejene razrede in se zahvaljujemo vsem, ki so pri delu pomagali.

Verica Strukelj, 6. razred

A S F A L T ! A S F A L T !

Ljudje v Šentrupertu in okolici so že dolgo govorili o asfaltu. Prejšnji teden smo zvedeli, da cesto v Šentrupertu že asfaltirajo. Tisti dan smo radovedno gledali skozi šolska okna in komaj čakali, da bo konec pouka. Toda šolske ure so minevale tako počasi, da smo bili že nestrpni. Po pouku smo tekli gledat asfalt in stroje, kakršnih še nikoli nismo videli. Drugi dan smo tekli na šolskem igrišču zagledali asfalt. Nitro smo tekli tja in se z veseljem lovili. Asfaltirali so že tudi prostor pred šolo. V xolo ne grem po asfaltu, vendar sem zelo vesela, da se srečam pred šolo z njim. Drugo leto pa bo morda asfaltirana cesta tudi proti mojemu domu in tako ne bom več hodila po prahu in blatu.

Andreja Kugelj, 5. razred

Asfalt je črna, trda prevleka za ceste. Z njim so prekrile vse glavne ceste po svetu in tudi pri nas. Letos so položili precej asfalta tudi v naši občini. Najbolj sem vesel, da ga imamo tudi na cesti, ki pelje mimo naših stanovanjskih blokov, pred šolo in na šolskem igrišču. Drugo leto pa bodo asfaltirali še ostali del ceste od Šolske vasi do Šentruperta, kar bo spet zame v korist, saj bom potem od doma do šole šel po asfaltu. Sedaj je po cesti enkrat prah, drugič so pa luže, tako da sem včasih bel od prahu, drugič pa moker od luž, ker me škropijo brezobzirni vozniki avtomobilov. Upam, da bo ta del ceste res kmalu asfaltiran, saj občani teh krajev plačujejo krajevni samoprispevek za asfaltiranje ceste.

Želim si, da bi bilo asfaltiranje čimprej končano, da bi hodil po lepi asfaltirani cesti v šolo in domov in še kam drugam.

Peter Zeleznik, 5. razred

S D A V J E N A T R E B E L N E M

3. septembra je bilo na Trebelnem zborovanje ob 30-letnici ustanovitve Gubčeve brigade, hkrati pa so odprli novo šolo.

Ob pol osmih zjutraj smo se tudi pionirji iz Šentruperta odpeljali proti Trebelnemu. Ko smo prišli na cilj, smo morali čakati, ker se slavnje še ni začelo. Ko smo bili že vsi zbrani, je najprej zaigrala godba. Nato so nastopili govorniki. Ti deklice s Trebelnega so deklamirale. Sola na Trebelnem se imenuje šola Gubčeve brigade. Je zelo lepa. V njej bodo imeli samo štiri razrede. Ko je bilo konec proslave, so odprli šolo. Kdor je želel, je lahko šel pogledat, kako je urejena. Nato smo šli še k spomeniku, ki je sredi gozda. Tam smo se spomnili slavnih vojnih dni. in tako počastili 30-letnico Gubčeve brigade.

Kmalu smo se odpravili v avtobus in se odpeljali nazaj v Šentrupert. Trebelan-
skim učencem želim veliko lepih uspehov v novi šoli.

Joži Umek, 7. razred

P R A Z N I K K R V O D A J A L C E V N A V E S E L I G O R I

V septembru je bila na Veseli gori proslava, na kateri so počastili krvodajalce trebanjske občine.

Veliko ljudi se je zbralo. Uredili so mikrofone in napeljali zvočnike. Proslava se je začela. Najprej so govorili starejši ljudje, nato pa so prišli na vrsto pionirji in cicibani. Navdušeno so ploskali dvema malima junakoma - mami-
ci z bolnim medvedkom in zdravniku. Bilo je nekaj prijetnih recitacij o čisto-
či. Madi člani RK smo nastopili z igrico Juri Muri v Afriki. Za konec pa so podelili značke in diplome tistim, ki so že večkrat dali kri. Nekaj je bilo takih, ki so dali kri več kot dvajsetkrat. Koliko človeških življenj so že lahko rešili! Vsekakor jim gre zahvala.

Prav je, da se spomnimo tistih, ki pomagajo reševati človeška življenja.

Vgrica Štrukelj, 6. r.

M O J P R E D L O G Z A S L O V Ě N S K O H I M N O

Pred Slovenci se je zgnila težavna naloga - izbrati slovensko himno. Tudi učenci naše razredne skupnosti smo poslušali temu namenjeno oddajo.

Vneto sem prisluhnila tej oddaji. Le s težavo sem izbrala eno izmed pesmi, ki naj bi bila himna, saj so vse pesmi lepe. V njih je izrežena volja do borbe za pravico. Nazadnje sem se le odločila za pesem Naša zemlja. Ta pesem ima sicer težko melodijo, a njeno besedilo je vredno pohvale. Besede te pesmi so me ganile globoko v srce. Mislim, da bi bilo besedilo pesmi Naša zemlja najbolj zadovoljivo za slovensko himno. Če bi bila vojna, bi mi ta pesem vlivela poguma in z odločno voljo bi se šla boriti.

Na vev, zakaj se mi je pesem naša zemlja tako vtisnila v srce. Zelin si, da bi bila ta pesem slovenska himna. Če se mi bo želja izpolnila, bom lahko s ponosom rekla: "Tudi jaz sem izbrala to pesem za himno."

Zdenka Jurglič, 6. razred

Naša aktívna

P I O N I R J I G A S I L S K I S K O D O B I L I S V O J P R A P O R

Gasilsko društvo Šentrupert je v letu 1971 organiziralo pionirsko desetino. S tem je društvo želelo pritegniti v gasilske vrste čimveč mladine, da bi se spoznala z gasilsko tehniko in delom. Ko bodo odrasli, naj bi ti pionirji skenčujali starejše in onemogle člane. Če ob ustanovitvi je društvo pionirjem obljubilo, da bodo dobili tudi svoj prapor.

Na občnem zboru društva v januarju 1972 so člani sklenili, da bodo letod obljube izpolnili. Izvolili so odbor za nabavo praporja, pionirji pa smo samorganizirali nabiralno akcijo in nabrali okoli 1500 din ter dobili nekaj botrov. Ker sem jaz nabral največ denarja, sem bil določen za praporščaka.

Prapor smo prejeli na gasilski prireditvi 6. avgusta. Na razvitje prapore je prišlo veliko gasilcev iz trebanjske občine, prišli pa so tudi pionirji gasilci iz Črnomlja s svojim praporom. Prapor je razvil in ga predal pionirjem pokrovitelj - predsednik občinske konference ZMS Trebnje. Ob prevzemu prapora sem se v imenu vseh pionirjev gasilcev zahvalil vsem, ki so pomagali, da smo dobili svoj prapor, ter obljubil, da bomo prapor čuvali in varovali ter se pridno učili gasilskih veščin.

Na isti prireditvi je več zaslužnih gasilcev prejelo pohvale in odlikovanja. Ti delavni člani so nam pionirjem v zgled, kako je treba delati in pomagati sočloveku v nesreči. K temu nas vabi tudi gasilski pozdrav: "Na pomoč!"

Jožko Drobne, 5. razred

Č E T R T O S H E Č A N J E P I O N I R J E V D O P I S N I K O V V
T R E B N J E M

Zelo sem se razveselil, ko sem zvedel, da bom šel na srečanje dopisnikov v Trebnje. V petek, 22. septembra, smo se s kombijem odpeljali v Trebnje. Bili smo med prvimi dopisniki, a so za nami kmalu prišli še drugi. Ko so prišli gostje, je bil pravi trenutek za zbiranje avtogremov. Ker se vsi niso pravočasno zbrali, se je srečanje pričelo z zemudo. Najprej je predstevnik občine pozdravil vse navzoče. Nato pa so še predstavili urednike mladinskih časopisov ter pesnike in pisatelje. Najbolj smo bili veseli Erazmovega obiska. Po svečanem uvodu smo si ogledali pionirska glasila, nekateri pa so šli na lov za avtogrami. Kosilo so pripravili na mirni, zato smo se morali tja peljati z avtobusom. Po kosilu smo jedilnico spremenili v dvorano, kjer naj bi bili razgovori. Ne strpno smo pričakovali Tonija in tepuha Oskarja. Ko sta prišla, so ju obdali zbiralci avtogremov. Razgovor sta začela Oskar in Erazem, nato se je predstavil Tone Pavček in nazadnje še Toni, ki nas je prijetno zabaval. Potem so nam uredniki časopisov podelili diplome. Potem smo se z avtobusi odpeljali na šole, kjer so goste razdelili med gostitelje. Naslednji dan smo prisluhnili koncertu Sivestra Mihelčiča, nato pa so razdelili nagrade najboljšim glasilom. V drugem delu pa so razglasili zlato knjigo. To priznanje sta dobili Gimnazijske Antona Ingoliča in Bobri Janeza Jalna. Čes nam je prijetno minil v razgovoru s pisatelji Antonom Ingoličem, Ivanom Potrčem, Leopoldom Suhadolčnom in pesnikom Ivanom Minattijem. Slovo je prehitro prišlo. Z lepimi občutki sem se poslovil od novih tovarišev in sem bil vesel, saj je bilo to moje prvo srečanje z dopisniki iz vse Slovenije.

Jože Urbič, 7. razred

VODILA SKLEPI PIONIRSKO KOOPERATIVNO

Tudi na naši šoli smo praznovali dan pionirjev.

Naši učenci so organizirali orientacijski pohod v Kovačev hrib, tam pa pripravili predavanje. Govorila so učiteljica in učenci, se razdelila učence po skupinah. Vsaka skupina je imela voditelja, ki je vodil skupino in se morala nahajati na določenih mestih. Na koncu so se srečali in se morali nahajati na določenih mestih. Če bi tekla, potem sploh ne bi prišla do glasu.

Ko smo se vsi zbrali v Kovačevem hribu, se je predelala priredila. Tisti, ki smo bili določeni na nastopanje, smo dobili pionirske kape in rute. Najprej je šolski zbor, ki ga vodi tovariš Stane Peček, zapel pesem KAMUJO KAMUJ IN MISLI. Potem sta prišli na vrsto deklamaciji. Čeprav se je eni učenci malo zetsknili, je vseeno lepo povedala. Zatem sem jaz prišla na vrsto. Imela sem veliko branja, ker sem bila v lanskem šolskem letu predsednica pionirskega odreda. Moje pozdravilo v vse navzoče in povedala potek konference, sem prebrala pregled dela v lanskem šolskem letu. Odelovali smo v različnih krožkih in dosegli lepe uspehe.

Nato sem predlagala novega predsednika, tajnika in blagajnika pionirskega odreda da ter še zastavonoše. Vsi so bili s predlogi zadovoljni. Dvignili so roke in ploskali. Novo izvoljeni predsednik - Jože Ramovš - se je zahvalil za zaupanje, potem pa sem spet jaz nadaljevala. Poklicala sem predsednike krožkov, ki so poročali o načrtih dela v tem šolskem letu. Učenci so navdušeno ploskali. Nato pa je tovariš pr ošesor Zupan povedal, da bomo ob praznovanju 30-letnice Pionirske organizacije dobili pionirski prapor. Dogovorili smo se, kako bo potekala akcija za zbiranje denarja. Potem smo se nasmejali švema pristrčnima skočema. Spet se je oglasil pevski zbor, nato pa je bila razglasitev mest orientacijskega pohoda. Najboljše skupine so dobili nagrade. Tekmovalci iz našega razreda se niso kaj dobro odrezali.

Zaključila sem konferenco in ob pesmi smo se nasmejani in razigrani razšli. Letošnji pionirski praznik je bil zame še posebno lep. Zdenka Jurglič, 6. r.

OB TRIDESETLETNICI ROŠNO PIONIRSKI DOBILIP PRAPOR

V sredo, 27. decembra, je poteklo 30 let, odkar je bila ustanovljena IV. Na naši šoli smo to obletnico še posebno slavnostno praznovali, saj smo dobili pionirski prepor.

Ko smo prišli v šolo, so nas pozdravili različni napisi. Predsednik RO je pozdravil vse zbrane. Člani dramskega kroška so recitirali Ob 30-letnici RO, spomnili pa smo se tudi Kajha, saj je bila prav v tistih dneh 30-letnica pesnikovega rojstva. Učenci iz našega razreda so zaigrali igrico Oprana strahopetnost, Janez in Jože pa prizorček Bedak. Zvedeli smo o dejavnosti pionirske organizacije na naši šoli.

Potem je prišel najvažnejši trenutek - razvitje prepore. Poleg predsednika KS Šentrupert ter predstavnikov KO RK, TD Šentrupert, ZEKPD Dob, strelske družine Matije Gubec, gasilskega društva Šentrupert in pionirjev s šole Mirna sta bili na tej slovesnosti tudi mati in sestra borca Francija Lokerja, po katerem se imenuje naš pionirski odred. O njegovem življenju in boju ter smrti, padel je v ofenzivi pri Mirni peči, je povedala pionirka Bređa, katere stric je bil. Ko je zastavnoča prejel prepore, smo zapeli pionirsko himno, potem pa smo prd novim preporem ponovili pionirsko zaobljubo. Prepore se kar nismo mogli nagnati. Na rdeči podlagi je uvezen pionirski emblem ter ime našega pionirskega odreda. Costje so nanj pripeli še trakove. Sledilo je še pobratenje s pionirskim gasilskim preporem. Najboljši pionirji so dobili še priznanje. Pionirski odred pa je dobil priznanje ob 10-letnici kurirčkove pošte, priznanje KS in Strelske družine ter pionirski znak Tisoč radosti.

Préslava se je končala. Prepore, ki ga bomo skrbno čuvali, pa nes bo vedno spominjal na ta dan.

Mari Removš, 8. razred

V S E B I N A

OB TRIDESETLETNICI PO IN RAZVITJU PRAPORA

NAŠ PIONIRSKI ODRED SE IMENUJE PO KRANCIJU LOKARJU

PIONIRSKA ORGANIZACIJA NA NAŠI ŠOLI

BIL SEM PIONIR NA OSNOVNI ŠOLI ŠENTRUPERT

PIONIRJI SE SPOMINJAJO

TO IN ONO PRI NAS IN OKOLI NAS

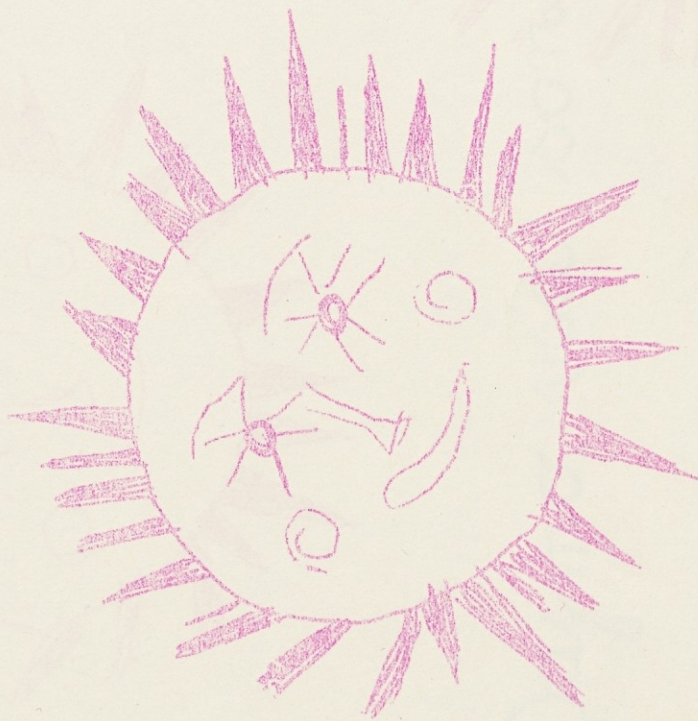
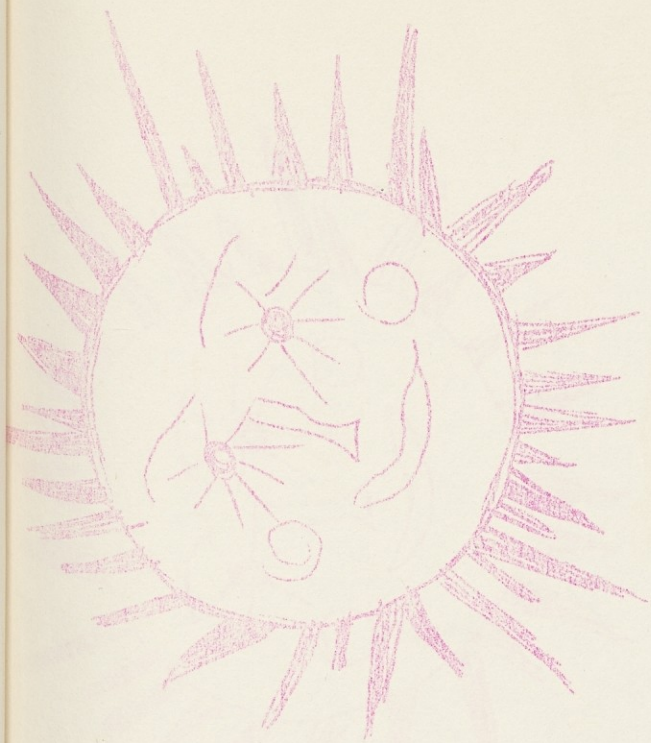
NAŠA AKTIVNOST

Preproste besede
ob tridesetletnici FO
in razvijanju pionirskega prapora

glasilo novinarskega kroška
osnovne šole Lentmupert

Solsko leto 1972/73
leto III.
število 2

Uredniški odbor: Miro Brenovar, Zdenka Jurglič,
Bojan Bučinel, Janko Lenič in Branko Markeljč
Mentorja: D. in J. Lupan

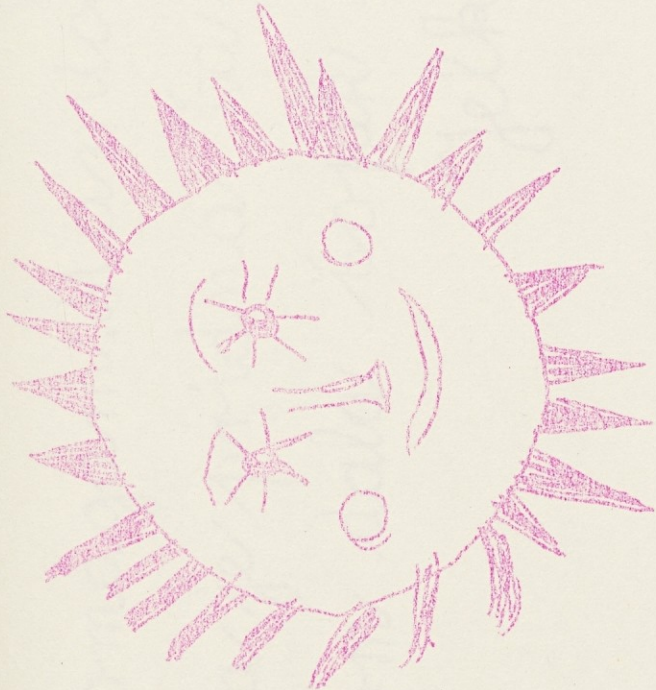
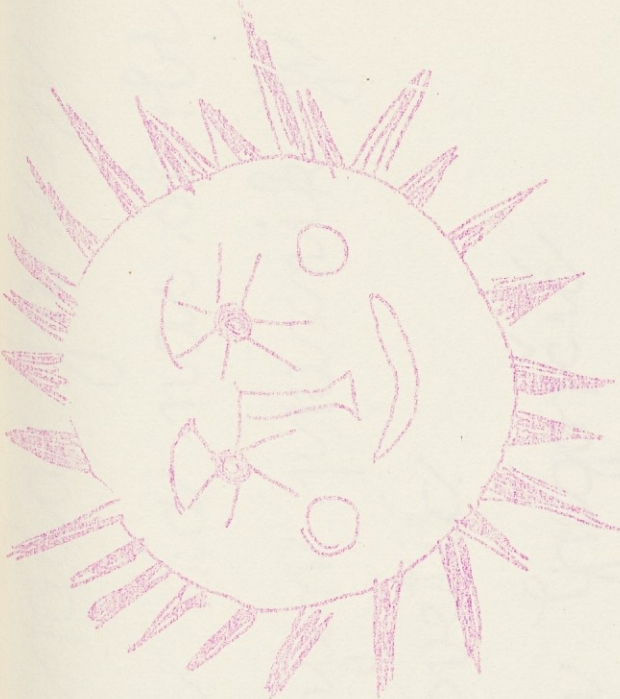
veliki

moja

dobra mama

Preproste besede 3

šolsko leto 1972/73

Dajmo vsa sovca z nami

sem y doma
nada. Mamu

Mama imam rada jaz ji
pomagam. Mama na nas skrbi.
Tna je pridna. Kajnjen praznik j
bon dala šopki cvetia.

Jelka Gregorič

Mama je lepa. Mama imam
rada. Jaz jo ubogam. Prine=
sem j drva. Mama me ima
rada. Mami je ime Stefka.
Stefka Golob

Moja mamica me ima zelo rada. Tudi
jaz jo imam rada. Kadar je ni doma,
sem zelo žalostna. Zelo rada ji prinesem
kompir. Tna me rada uči.

Moja Lokar

Rad imam manič, ker mi sešije sraj-
co, da grem lep v šolo. Pomagam ji
nositi iz drvarnice premog. Rad ji
prinesem iz trgovine, kar mi naroči.
Boji se name, da me ne bi podrl
avto.

Radi Berk

Moja mama je zelo dobra name
škrti na hrano in obleko. Tudi siva
mi sama, nato jo imam rada, če
bi mama izgubila, take ne bi dobila
nič več nazaj.

Erika Škarja

Če sem bil star tri leta, mi je
umrla mama. Takrat sem zelo jokal.
Bil sem še majhen deček. Mama sem
imel zelo radi.

Toni Umek

Moja mami je delavka. Zgodaj me
ra vstajati in se vrača pozno do
mor. Študij se zamej da imam lep
še življenje. Moja mami je zelo do
brega srca.

Dragica Škornik

Moja mami je Ani. Imam jo zelo ra
da. Ko grem v šola, jo vedno poljubim.
Zelo težko sem brez nje. Hladar sem bol
na, skrbi zame. Zato ji pravim; zla
ta mami.

Andreja Urbič

Mojj mami je ime Slavka. Glodi v službo. Ima svetle lase in modre oči. Pihlač se preprostaj. Moja mama je pridna. Zame skzbi, da imam opravo in skuhano. Imam jo rad.

Slavko Vojnovič

Mama xgodaj xjetraj wtome in gre na delo v tovarhno Dama. Vrne se po tino nepoldne. Doma jo čakaj še ve-liko delo. Večkrat ji porhoвам. chloja ma ma se trudy, da j grem člot v solo.

Janez Barič

Moja mama hodi v službo. Imam jo rad. Ko pridem
in saba, me mama vpraša, kako je bilo v sobi. Ubak, večer
me vpraša počtenke. Tadar prinesem mi sole slab red, me
dneva. Moja mama je stara 35 let.

Boštjan Kgone, L. n.

Moja mama je stara 34 let. Vse mame na svetu
pravnujejo 8. marca dan ženi. Če ne bi imel mame,
ne bi prišel na svet. Jaz mami pomagam pomiti =
vati počudo. Mama me vedno opozarja, da nisem
poredeni.

Tomaz Kašič

Moja mama je dobra. Stara je 34 let.
Škri za vsa družino. Je hodi v službo.
Dela doma. Imo me rada. Jodi jaz jo
Imam rada.

Kristina Majcen

Moji mami je ime Metoda. Rodila se je 1. julija v Zagorju ob Savi. Po poklicu je računovodkinja. Je dobra kot sonce. Vedno skrbi name in za ostale domače, če sem bolna, mi kuha čaj, gre k zdravniku, da napiše recept, potem pa mora v lekarno po zdravila. Večkrat sede k meji in me tolaži. Razveselim jo ob dnevu žena, ob novem letu, ob rojstnem dnevu, na god in ob drugih praznikih. Prinesem ji šopek in darilo. Če je mama žalostna, je kakor da bi ugasnilo košček sonca. Hladar je bolna, je zelo hudo in je vse narobe. Želim, da bi moja mama živela še mnogo let in da bi bila vedno vselega obrata.

Mihela Gregl, 3. razred

Koliko rjot je brez mame! Mi, ki imamo mamo, si ne znamo predstavljati, kakšno je življenje otrok, ki nimajo svoje mame, da bi jim kuhala in pekla zanje. has liste otrok, ki imajo mamo, pa je mnogo laže. Pomaga nam pri učenju, nam kupa, pre, kadar smo bolni, pokliče zdravnika in še pri mno- gih stvareh nam pomaga, ha vse to smo ji hvaležni, zato ji pomagamo in se učimo, da je vesela. Tendar mnogo otrok mami negaja. Toda mame so vseeno zelo dobre in njeni.
Zelim, da bi bila mama vedno narmejanega obara in da bi dolgo živele.

Miran Šuško

3. razred

Stanujem v Belesju pri rejnici. Pravim ji teta.
Mama staniše v Gubljani. Dela na trgu. Živim kar dobro.
Vaših moram tudi delati. Pomagam teti v klevu, ponisiram
pogodo in pospravljam. Vok dan moram pomesti dvorišče,
če se ne učim, sem tudi tepena. Teta Kristi me vpraša, kaj
sem se naučila. Moja mama je imela štiri otroki: mene, Džage,
Uladijo in Stanka. Mama je odšla na čimnem otroci smo
ostali sami, kadar sta bila ata in mama doma, stase prepisala.
Zaradi prepisov in pomagihne skrbti za nas - otroke nas je socialna
služba dela v reji. Vaših se spominim na mamč. Tudi jak si še-
lim, da bi imela dobro mamč.

Sonja Tomičič, 3. razred

Mami

Vedno delam in skrbi
za kmetijsko koro od
mladih dni.

Rodila šest otrok,
sestric mas je pet in brata,
pet mas v šoli gre vsak dan.

Vsake dan renovirana skrbi,
če vreme se udvari vsi
in kajbo duhalo za vse.

Mamino rojstno čelo
razodera vedno skrb,
mamino oči in njen nasmeh
in moderata ljubezen in njena dobrota.

Jožica Zakmajšek, 11. 10. 2012

Moji mami je ime Ureda. Je srednje postave. Lase imajo rjave, oči rjave.
V dručini nas je več. Vsi otroci mame se ne znojo ceniti, ker se je manjši. Jaz
pa če vem, kolikorkoli se nas in koliko je vedna v družini. Kaj bi bilo, če
bi nam mama umrla! Pomisliti ne smem na to. Šakbo rečem, da je
nič vredna kot zlata mama. Vsek dan ima s nami veliko stvari in nam
nada pomoča pri domačih nalogah. Ko gremo v šolo, mora skrbeti, da smo
všeti oblačil in umiti. Kaj bi se opicala, koliko dela ima mama na polju,
v vinogradu in v gozduh, in kaj dobiti kakšen denar za nas! V družini
nas je šest otrok in mama rade na vse ubro odide. Vsi jo imamo zelo
radi. Kako bi je ne imeli, saj je naše mati za nas najboljša, mati na svetu.

Petra Petrolin, 4. T.

Moja mama je v službi. Zapolena je v tovarni Klišinska, biser predelujejo
krompir. Pri delu je kar zabavljiva. V službo hodi redno. Vsekar tedem
se menjuje. Zadar ima službo dopoldne, se bolj malo vidiva. Ko pride mae
ma iz službe, mora vopet naredo. Pripravi mora kosilo, pospraviti in
drugo. Vsekrat mora primesti tudi vode. Ko pridem iz šole, mama
še vedno dela. Ko se zmrtači, začne pripravljati večerjo. Moja mama
je pri vsakem delu zelo pridna. Upravlja tudi taka dela, ki so zelo tež-
ka. Ko začne delati, ne odnaha kemely. Tse pospravi in očisti, ker ima
rada vse pospravljeno in očščeno. Le pomirajš posode, jo moroš pomiti,
kot se spodbi. Zadar jo pomije ona, je zelo čista. Moja mama je zelo pridna,
Danja Slobojka razred

Moja mama je odbrana kmetskega gospodarstva. A t ravno je jutro pa

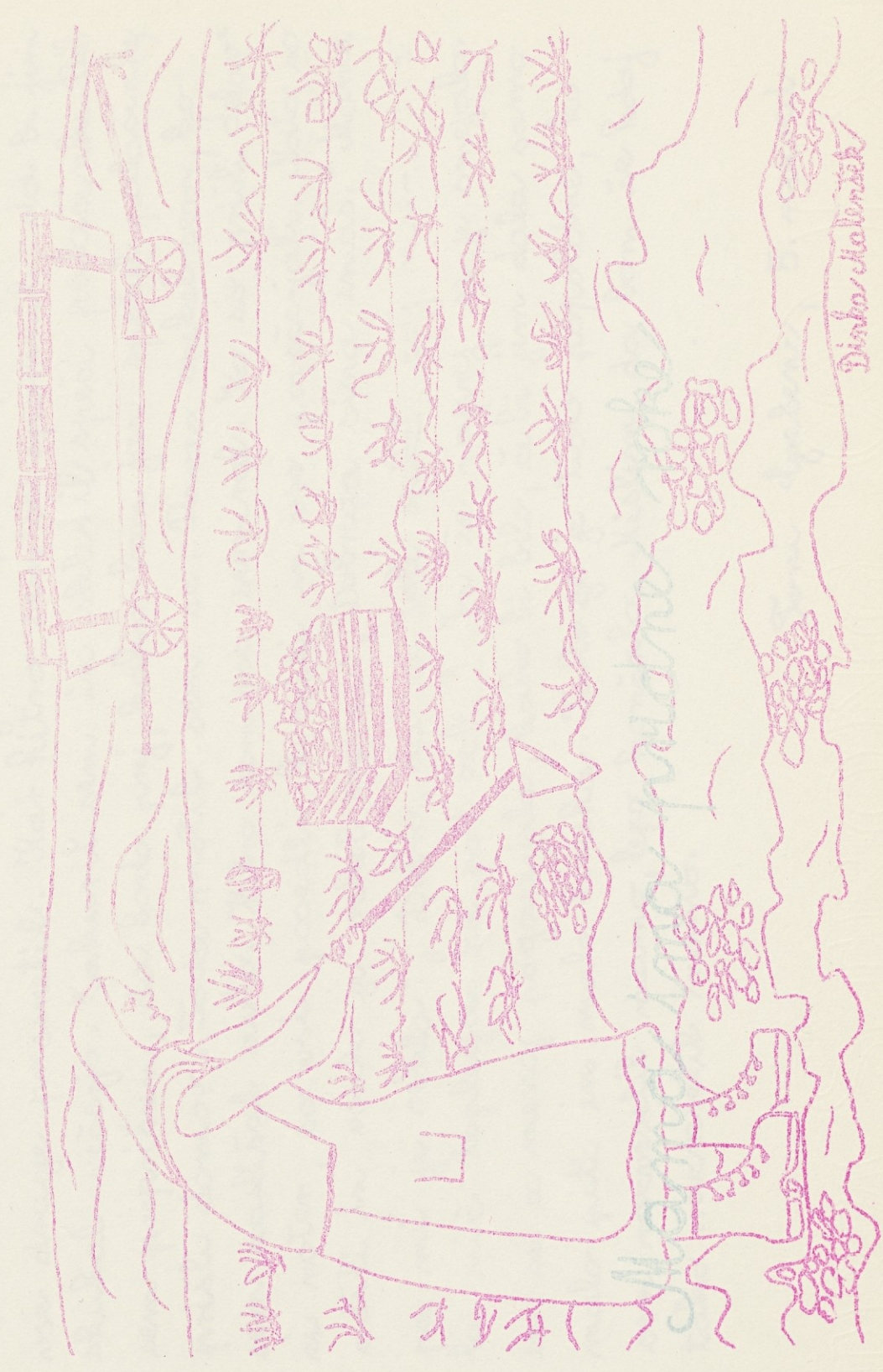
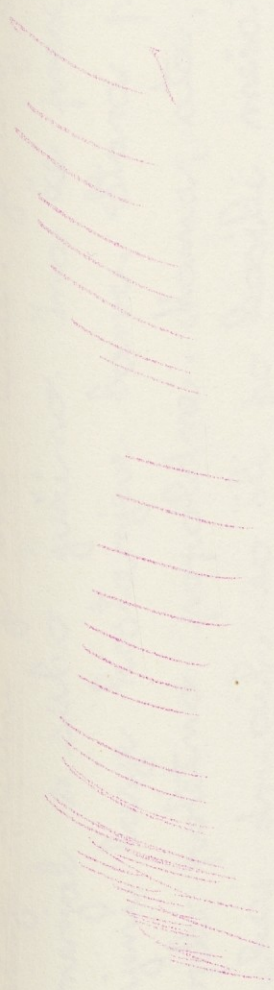
posno v noč se trudi, da bi imeli vsi v družini lepše življenje.

Pri vsakem delu je prva. Vse dobro naredi vedno delajo in nikoli ne odnehajo. Čeprav je mama še tako utrujena, nikdar ne sedi, da bi se odpočila. Vedno stoji nam strdom, ki se ne zavledamo, kako je dobra in kaj nam pomeni. Če sem bolna, mi lepo stoji in me pobota s svojo ljubečo, zulfarvarko, za kar jo prosim, mi rada ustroje. Proje bi sama sebi pritrugala nekaj hrane, kot da bi bili mi stroci lačni. Mama nas ima zelo rada in stroci ji moramo večkrat ljubezen s tem, da smo pridni in se pridno učimo.

Sonja Pratar, 4. a razred

Mama! Pomlad prihaja in tu njo tudi troj pravnik-
8. marec! Kaj naj ti podarim? Ko smo se stroci radnič lovili
le po bregu, sem pod rasneženim gromom oparila drobne wončke,
ki se bodo kmalu razvredeli. dikomur se nisem odala skrivnosti, kaj
ti nihče jih ni oparil. Večkrat sem jih hodila gledat, kako lepo
rastejo! Zdelo se mi je, da rde dišijo. Kot bi vedeli, komu so name-
njeni. Ko troj pravnik ti jih bom poklonila. Temu da je to
skromno darilo, pa je dane izliko bolj in sva. Bljibjagam
pa ti, da te bom ubogala in bom pridna, da me boš
vesela.

Joži Starčič, 4. a razred

Disha Malhotra

Moji mami je ime Rosa. Je bolj suha. Laško bi jo imenoval s suho južnico. Ima še precej sivih las, čeprav so njene lasje postajale rjave. Stara pa je 40. let. Bilo je toplo poletno popoldne. Mama, ota, brat, sestra in še nekaj drugih so šli po kosilo mesat otavo. Jaz pa sem ostal doma. Mislim sem, kaj bi napravil, da bi mamino in vse druge presenetil. Kar hitro sem se spomnil, da bi jim skuhal večerjo. Takrat sem in skuhal speci palačinke. Bil sem prepričan, da bodo prej, kakor bom jaz spekel palačinke, prišli domov. Toda motil sem se. Ravno spekel sem, ko sem razlihal avtor. Hitro sem vse serviral. Ko so prišli delavci in mater, so vsi posekli se mihi in vse povčerali. Kato so odšli in vokal je rekel mami: "Dobrega sonda imas." Mama pa mi je rekla: "Dobro, da si tola spitel; kaj misliš, da la nič toplega za pod zob." In še naprej se je smejala in se iz menoj pogovarjala, kako bi bilo, če bi jim dala samo malo piti in malo kruha. Tako je je tisto popoldne, ko sem razveselil mamo, lepo končalo. Mislim, da bom še kdaj tako razveselil mamo.

Joni dyebene, 5. razred

Pilo je proti mraku nekoga sončnega dne. Soncu je pošiljal svoje hladnje
ruke mes visoke hribe.

Mama mi je marčilo, naj naredim maloge, sama pa je odšla po opravilih. Todej
titi dan nisem imela domače maloge. Kako sem stekla v sobo. Todej, kaj pa je
to? Po stilih odšla, amara odprta, preproge nasmrtani, ... Lotila sem se po
spravljanju. Dlebo sem popraviła in jo naprta. Stole sem popraviła
la na svoje mesto in strepala preproge. Potem sem se pobrisala prah po polnicah
in pomila tla. Ure se je lehtalo, kot da je bilo in stekla. Todej so se odpr
la maza. Vstopila je mama in se začudila, Todej bila sem tako nestrpna
v čiščenju, da je nisem opazila. Vrta sem se. V materinski oči sem opazila
soba, hi se je učala in zdrnila po ogroženem listu.

Dlečutela sem mamino spet in se mašmeknila. Učestila sem, ...

Ima voljo naredi me.

Neva Staninavljica, 5 razred

Stoji mamici je ime Rari. V službo hodi v Lentrupente. V službi in doma ima rmeraj veliko dela. Spet hodi pozno vstane pa še zelo zgodaj. Kiboli si ne privoči počitka ali da bi šla na bljedt ke sosedu. Vedno je v skobel. "Ali bodo šli moji otroci pravčasno v šolo, so se spodobno oblebli?" se nekatr vprašuje. Ko sem bila majhna, msem vedela, koliko skibi in dela ima mama. A zdaj sem že večja in vem, kaj pomeni beseda mama. Koliko truda je prebravala, da me je in mojega neubogljivega otročaja stogajla v dobro delico! Debeqa dne je mama prala prado. Bolle jo je kibel in trgalo jo je po nogah. Videla sem, kako topi, a je vseno drtopla in prala. Bilo mi je težko, zato sem jo prosila, e da meni, da bom še jaz mala prala, ker je ona izmucena. Pogledala me je. Očeh so se jroz svetile solze. Bilo mi je dejala, da sem še premajhna in spet je prala dalje. Spet se mi je xamnila in sem ji rekla, naj se raj odpodji. Spet me je pogledala, po licih so ji napet drele solze. Videla je da sem smili, zato je pustila delo in sedla. Jaz pa sem ji skibhala ko vo. Bila je vesela, ker je videla, da je razumem, kako se trudi za nas. Beseda mama je res besedanskih besed. dame so najls še na svetu. Otroci, ki imajo mamo, majovse.

Mada Karl, 5. razred